

ת"פ 731/09/18 - מדינת ישראל נגד אשר סויסה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 731-09-18 מדינת ישראל נ' סויסה(עציר)
ת"פ 29855-09-18 מדינת ישראל נ' סויסה(עציר)
בפני כבוד השופט ירון מינטקביץ

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד הילה אקוע

המאשימה

נגד

אשר סויסה
ע"י עוה"ד מעין נופר עמון ומיכאל עירוני

הנאשם

הכרעת דין

רקע

נגד הנאשם הוגשו שני כתב אישום המייחסים לו עבירות של התפרצות, היזק וגניבה. בהסכמת הצדדים אוחד הדיון בשני האישומים והם נשמעו בהליך אחד. ואלו עובדות האשומים:

ת"פ 731-09-18 (האישום הראשון):

ביום 4.8.18, בסמוך לשעה 12:14 הגיע הנאשם לבניין משרדים ברחוב התעשיה 8 בירושלים ובשעה 13:01 נכנס למסדרון הקומה השניה. במסדרון ניסה הנאשם לפתוח דלתות של מספר משרדים, תוך שימוש בכח ובאמצעות חפץ אותו החדיר למנעולי הדלתות, אך לא הצליח. בהמשך שבר הנאשם פתח אוורור בדלת של מחסן וכן מנעולים של דלתות שני משרדים ונכנס לתוכם. הנאשם גנב מאחד המשרדים מחשב נייד וזרע אי סדר בשני המשרדים.

במהלך ההתפרצות, בשעה 13:35, הבחין הנאשם במצלמת אבטחה, ועל מנת שלא תתעד את מעשיו לקח נייר, ירק עליו והדביקו על העדשה.

בשל מעשים אלה יוחסו לנאשם עבירה אחת של פריצה לבנין וגניבה, שתי עבירות של פריצה לבנין, מספר עבירות של נסיון פריצה לבנין ושלוש עבירות של היזק לרכוש.

ת"פ 29855-09-18 (האישום השני):

ביום 20.8.18 בין השעות 10:30 ל- 12:30 הגיע הנאשם לבניין מגורים, אשר בדירה אחת בו מתגוררים בני זוג מבוגרים

ובדירה צמודה מתגוררת גב' סופיה בוהרה, עובדת זרה המטפלת בבני הזוג (להלן: **המתלוננת**). באותו הזמן, יצאה המתלוננת מדירתה והשאירה את המפתח בדירתם של בני הזוג בהם טיפלה. הנאשם לקח את מפתח הדירה, נכנס לתוכה, זרע בה אי סדר, הפך מגירות ושפך את תכולתן על הרצפה ופיזר חפצים שונים, וגנב מתוכה 9,350 דולר, 400 ש"ח, שתי שרשראות זהב ועגילים.

בשל מעשים אלו יוחסו לנאשם עבירות של התפרצות לדירת מגורים וגניבה.

יריעת המחלוקת ומבנה הכרעת הדין

תחילה כפר הנאשם במיוחס לו בשני האישומים כפירה כללית. לאחר שמיעת מלוא ראיות התביעה, בפתח עדותו, הודה הנאשם במיוחס לו באישום הראשון ועמד על כפירתו ביחס לאישום השני.

כהערה מקדימה לסקירת הראיות אומר, כי הראיה המרכזית הקושרת את הנאשם לאישום השני היא גרב השייכת למתלוננת, שנתפסה במסדרון מחוץ לדירה, ועליה DNA שלטענת המאשימה מקורו בנאשם (להלן: **הגרב**). הנאשם חלק על כך שה DNA שבגרם מקורו בו, ועיקר טענותיו הופנו כלפי אופן הטיפול במוצג והפקת ה-DNA ממנו. לצד זאת טען, כי גם יקבע שמקורו של ה-DNA בו, לא עולה מכך שהוא זה שהתפרץ לדירה וגנב מתוכה.

סקירת הראיות

אסקור את הראיות על פי סדרן הכרונולוגי בתיאור הארועים ומיקום העדים בשרשרת המוצג, ולא על פי סדר שמיעת העדים. אציין, כי לאחר שמיעת הראיות התברר, כי עדותם של חלק ניכר מהעדים שנשמעו כלל לא היתה נחוצה, שכן הם העידו ביחס לאישום הראשון, בו הודה הנאשם לאחר שמיעת הראיות, ועל כן לא אתייחס אליהם.

מר הראל מילר, עד ראיה (ע' 33-35 לפרוטוקול דיון מיום 14.3.19)

העד מתגורר בבנין בו היתה ההתפרצות. ביום הארוע, בסמוך לשעה 11:40 ישן, משום שהיה אחרי משמרת לילה במקום עבודתו, והתעורר בשל צלצולים בדלת. העד פתח ואדם שאינו מוכר לו אמר כי הוא מחפש משפחה מסוימת שגרה בבנין. העד ענה כי אינו מכיר את אותה משפחה וחזר לישון.

תיאורו של אותו אדם: גילו בין 40 ל-50, שחום, עיניים כהות ושיער קצוץ. העד לא זיהה את אותו אדם בין 200 תמונות שהוצגו לו.

גב' סופיה בוהרה, המתלוננת (ע' 37-40 לפרוטוקול דיון מיום 14.3.19)

העדה היא עובדת זרה המטפלת בבני זוג קשישים ומתגוררת בדירה סמוכה אליהם בבית מגורים ברחוב רחל אמנו בירושלים.

ביום הארוע לוותה העדה את האשה בה היא מטפלת לבדיקה רפואית, ויצאה עמה בסמוך לשעה 10:00 וכשחזרה עשתה מספר דברים בדירת בני הזוג. לאחר מכן, בסמוך לשעה 12:00, כאשר רצתה לחזור לדירתה, לא מצאה את המפתח לדירתה. העדה רצה לדירתה וגילתה כי היא פתוחה, וחפציה ובגדיה מפוזרים על הרצפה. מהדירה נגנב סכום של 9,350 דולר אותו חסכה מעבודתה ושמרה במעטפה וסכום נוסף של 400 ש"ח.

לדברי העדה, היא בטוחה שסגרה את דלת דירתה, אך אינה בטוחה שנעלה אותה, ואינה זוכרת היכן השאירה את מפתח דירתה, אך היא בטוחה שלא לקחה אותו איתה.

העדה מסרה, כי הגרב שנמצאה על הרצפה במסדרון ליד המחסן שייכת לה וקודם להתפרצות היתה בארון בגדים, לא עם יתר הגרביים, שכן זו גרב חורפית (ואזכיר, כי ההתפרצות היתה ביום 20.8.18). העדה עמדה על עניין זה באומרה: **"אני בטוחה שהגרביים היו בארון. אין אצלי בלאגן לכל דבר יש את המקום שלו"**, היא כבסה בעצמה את הגרב לפני ששמה אותה בארון.

העדה הוסיפה, כי לאחר ההתפרצות גלתה שנגנבה חולצה שלה, ומצאה בדירה חולצה שלא שייכת לה, אך זרקה אותה.

גב' גילה דיליאן (ע' 35-37 לפרוטוקול דיון מיום 14.3.19 - העידה מטעם ההגנה)

העדה היא בתם של בני הזוג אצלם עבדה המתלוננת. ביום ההתפרצות, בעת שהמתלוננת ליוותה את אמה לרופא, היא נשארה עם אביה בדירה. בשלב מסוים הגיע שליח של אטליז והעדה קבלה ממנו את הבשר. העדה שללה את האפשרות שהשליח נכנס לדירה של הוריה ולקח את מפתח דירתה של המתלוננת וכן העריכה שלא ניתן להכנס לדירה דרך המרפסת, בשל גובהה.

זוהר בן ברוך, שוטרת סיור (ת/46 וע' 59-61 לפרוטוקול דיון מיום 16.4.19)

העדה היא שוטרת סיור והגיעה לדירתה של המתלוננת לאחר ההתפרצות. במקום שמעה מהמתלוננת כי נגנבו ממנה שתי שרשראות זהב וכ- 10,000 דולר במזומן. העדה הבחינה כי דלת המרפסת היתה פתוחה והמתלוננת אמרה לה כי כאשר יצאה מהדירה הדלת היתה סגורה - ולפי התרשמותה של העדה ניתן לטפס אל המרפסת.

עידו צור, חוקר זירה (שרשרת מוצג, ת/47-49, נ/2, נ/5 וע' 71-73 לפרוטוקול דיון מיום 1.5.19)

העד משמש חוקר זירה, ובדק את דירתה של המתלוננת. במקום מצא גרב, השייכת למתלוננת, במסדרון שלפני דלת דירתה (ר' תצלומים 2 ו- 3 בת/47 וכן בנ/5). את הגרב הכניס לשקית מוצגים מאובטחת שמספרה T0450142 וסימן אותה ע.צ.1. בעדותו עלה, כי שמר את השקית במשרדו עד שהעביר אותה לקצין החקירות אבי שרייר.

אבי שרייר, קצין חקירות (שרשרת מוצג, נ/2 ו' 24-30 לפרוטוקול דיון מיום 14.3.19)

העד חתם על נ/2 (שהוא למעשה הטופס ת/48 שערך העד עידו צור ביום 21.8.18) והעביר את המוצג (הגרב) להמשך טיפול על ידי צוות החוקרים. לדבריו, המוצג נשמר אצל צוות הזיהוי הפלילי מתפיסתו על ידי חוקר הזירה ועד העברתו לחוקרים. לאחר העברת המוצג אל צוות החוקרים, הוא נרשם והועבר למעבדה לזיהוי פלילי עם טפסי לוואי מתאימים.

עדי נאמן, חוקרת (שרשרת מוצג, ת/6, ת/7 וע' 31-33 לפרוטוקול דיון מיום 14.3.19)

העדה ערכה טופס לוואי למוצגים לשם העברתם למטה הארצי לבדיקה:

ביום 22.8.18 ערכה את ת/6, טופס לוואי לגרב שבשקית מוצגים מס' T0450142 ובקשה להפיק ממנה DNA.

ביום 13.9.18 ערכה את ת/7, טופס לוואי לדגימת DNA שבשקית מוצגים מס' T0270860 ובקשה להפיק ממנה DNA לצורך חוות דעת השוואתית סופית.

העדה לא נחקרה כלל על מסמכים אלו, אלא רק על טופס שרשרת מוצג שערכה ביחס לאישום הראשון.

אדם לקר, חוקר (הודעת הנאשם ת/50 ודו"ח שרשרת מוצג ת/60)

העד חקר את הנאשם ולקח ממנו דגימת DNA לצורך עריכת חוות דעת השוואתית מסכמת ושם אותה בשקית מוצגים מאובטחת מס' T0270860. כמו כן, העד קיבל מהמתלוננת את המעטפה בה שמרה את הדולרים שנגנבו ממנה והעבירה למז"פ.

משה אביטן, שוטר, ת/53, ע' 68-69 לפרוטוקול דיון מיום 1.5.19

העד משמש בלדר בתחנת מוריה. ביום 26.8.18 העביר למשרד מוצגים במטה הארצי מעטפת מוצגים מאובטחת שמספרה T0450142.

בעדותו של העד לפני עליה כי שמו המלא הוא שי משה אביטן. העד אמר כי הוא חותם בשם שי אביטן, וכך מכירים אותו האנשים (וזה גם השם שהופיע על חולצתו כאשר העיד לפני), אך במחשב המשטרתי ובתעודת המינוי שמו הוא נקרא משה אביטן.

סימה אברהמי, המעבדה לזיהוי פלילי (ת/54, ת/59, ע' 69-79 לפרוטוקול דיון מיום 1.5.19)

העדה עובדת במשרד המוצגים של המעבדה לזיהוי פלילי במטה הארצי ואחראית על קבלת מוצגים. העדה מסרה, כי כאשר היא מקבלת מוצג, היא מוודאת ששקית המוצגים המאובטחת סגורה ומספרה תואם את מספר טופס הלוואי, וככל שאין התאמה היא אינה מקבלת את המוצג. כמו כן היא רושמת את פרטי השוטר שמוסר את המוצג ומס' הטלפון שלו.

העדה מעבירה את המוצגים למעבדות המתאימות, וממלאה טופס מעקב העברה, תוך שהיא מוודאת כי מספר המוצג תקין, ומחתימה את הפקידה במעבדה המתאימה.

העדה הסבירה, כי היא מעבירה את המוצגים למעבדות ביום קבלתם, אך יתכן שבשל עומס במעבדה, יפתח תיק למוצג רק למחרת היום.

בכל הנוגע לתיק זה, העדה ערכה את ת/54, ממנו עולה כי ביום 26.8.18 בשעה 15:00 קבלה מהשוטר שי אביטן מעטפת מוצגים מאובטחת שמספרה T0450142 שיועדה למעבדה הביולוגית.

העדה הסבירה, כי ת/59 הוא אישור שעובדת המעבדה הביולוגית בשם יפית פתחה למוצג זה תיק למחרת קבלתו, ביום 27.8.18.

סיגל ברליין, חוות דעת מומחה (ת/3, ע' 11-23 לפרוטוקול דיון מיום 14.3.19)

העדה ערכה שתי חוות דעת השוואת DNA, הראשונה (ת/2) ביחס לאישום הראשון (שם הדביק הנאשם נייר על מצלמת

אבטחה באמצעות רוק שלו) והשניה ת/3, ביחס לאישום השני.

מחוות דעת המומחית, ת/3 עולה, כי העדה הפיקה DNA מתוך גרב שהגיעה למעבדה ביום 27.8.18 בשקית מוצגים מאובטחת שמספרה T0450142. הגרב הגיעה במעטפה משטרית שסומנה "ע.צ. גרב בצבע שחור".

בדגימת הגרב נמצאה תערובת של שני פרופילים, אשר אחד מהם היה הפרופיל הבולט והתאים לפרופיל הגנטי שהופק מהנאשם במעבדת מאגר ה-DNA, בבדיקה שזוהתה בשקית מוצגים מס' T0270860. שכיחות הפרופיל הדוimנטי שהופק, ביחס לאוכלוסיה הכללית, היא אחד ללמעלה ממליארד (כלומר נמוכה יותר מאשר אחד למיליארד).

עיקר חקירתה הנגדית של העדה התמקד במיצוי ה-DNA הנוגע לאישום הראשון, ורק בשולי חקירתה נשאלה על האישום השני. עלה, כי העדה פקחה על מספר עובדים במעבדה, לצורך הפקת הפרופיל, וכי הדגימה המבוקרת של הנאשם נערכה במעבדת מאגר ה-DNA והעדה השוותה את תוצאות הבדיקה שערכה לתוצאות הבדיקה שנערכה במעבדת המאגר.

הנאשם (הודעה ת/50 וע' 75-78 לפרוטוקול דיון מיום 1.5.19)

בחקירתו ת/50 הכחיש הנאשם קשר להתפרצות, וסרב לענות למרבית השאלות שנשאל. עם זאת הנאשם הכחיש כי היה ברחוב רחל אמנו ולא הציע כל הסבר כיצד נמצאה גרב עם DNA שלו בזירת התפרצות.

בעדותו לפני הודה הנאשם כי הוא עבריין רכוש מועד, וכי נהג להתפרץ לדירות, לגנוב רכוש ולמכור אותו בעבור סמים. עוד אמר, כי זמן קצר קודם למעצרו שוחרר ממאסר ממושך, ומאז חי ברחוב ובמחסנים, ללא עבודה או מקום מגורים. עוד אמר, כי בעבר נהג להודות בעבירות שביצע בהן הואשם, וכך עשה גם ביחס לאישום הראשון.

בכל הנוגע לאישום השני, הנאשם טען כי כל העדים משקרים, וכי אינו מאמין שהגרב שייכת למתלוננת. הנאשם לא הציע כל הסבר כיצד DNA שלו נמצא בזירת ההתפרצות. לדבריו יתכן שמישהו הניח את הגרב בדירה, או שהמטרה "עשתה עבודה לא נכונה".

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה בקשה להרשיע את הנאשם על סמך הראיות שהוצגו. לדבריה, ראיות המאשימה ביססו שרשרת מוצג רצופה, מתפיסת הגרב בדירה ועד הגעתה למעבדה, וגם אם ישנם פערי זמנים, הוכח שהגרב היתה בשקית מאובטחת וחתומה כל העת.

עוד טענה, כי הנאשם לא הציע כל הסבר להמצאות DNA שלו בגרב, ועל כן לא סתר את המסקנה, כי הוא שהתפרץ לדירה.

ב"כ הנאשם בקשה לזכותו. את עיקר טיעוניה מיקדה בשרשרת המוצג הנוגעת לגרב, וטענה כי לא ניתן לסמוך עליה, שכן יש פרקי זמן בהם לא ידוע היכן היה המוצג. עוד טענה, כי חוות הדעת ההשוואתית נערכה על פי דגימה ישנה של הנאשם, מיום 16.6.08, ולא מול הדגימה המבוקרת שנלקחה מהנאשם על ידי השוטר אדם לקר. עם זאת, ב"כ הנאשם אשרה, כי מכיוון שאין בידה חוות דעת נגדית, היא מתקשה לטעון כנגד חוות דעת המומחה מטעם המאשימה.

עוד טענה ב"כ הנאשם, כי בניגוד לאישום הראשון, בו מסר הנאשם ראשית הודיה בחקירתו במשטרה, הנאשם הכחיש בתוקף את מעורבותו באישום השני, וניתן ללמוד מכך על כנות הכחשתו.

בהשלמת טיעון כתובה שהגישה, הפנתה ב"כ הנאשם באופן ממוקד לפרקי זמן שונים בהם לא ידוע היכן נשמרה הגרב, ולכך שלא ברור לאיזו דגימה מבוקרת שנלקחה מהנאשם הושווה ה DNA שהופק מהגרב. עוד טענה, כי ממזכר בתיק (ת/27) עולה שהיה גילוי DNA של הנאשם עוד ביום 29.8.18 בטרם נפתחה שקית המוצגים ובה הגרב - עניין המעלה ספק נוסף ביחס לשרשרת המוצג.

לענין אופן ניהול החקירה נטען, כי קיימים מחדלים וחללים שונים, ובהם המנעות מחקירת שליח שהביא בשר לדירה, העדר ממצא ברור כיצד בוצעה ההתפרצות, המנעות מבירור לגבי חולצה שנמצאה בזירה לאחר הארוע ועוד.

ביחס למשמעות השוואת ה DNA טענה, כי יש להזהר מהרשעת נאשם על פי DNA כראיה יחידה, והפנתה לפסיקה לענין זה.

לאור אלה בקשה לקבוע, כי לא הוכח ש- DNA של הנאשם נמצא בגרב וכי גם אם יקבע ש DNA של הנאשם נמצא בגרב, עדיין קיים ספק באשמתו.

דין והכרעה

שרשרת המוצג וחוות דעת המומחה

מן העדויות ששמעתי והמוצגים שהוגשו עולה מעבר לספק, כי הגרב אשר נתפסה בדירה, היא אותה הגרב אשר נבדקה במעבדה והופק ממנו פרופיל גנטי זהה לזה של הנאשם. ממכלול הראיות עולה, כי המוצגים טופלו באופן מקצועי ואמין, המבטיח את השימוש הראייתי בהם, ואין כל חשש כי זוהמו או הוחלפו:

חוקר הזירה עידו צור תפס בזירה את הגרב ביום 20.8.18 והכניס אותה לשקית מוצגים מאובטחת וחתומה שמספרה T0450142. השקית נשמרה אצל חוקר הזירה והועברה לקצין החקירות אבי שרייר בסמוך ביום 21.8.18 או למחרת (ת/48 ונ/2). ביום 22.8.18 החוקרת עדי נאמן הכינה טופס לוואי למוצג, כשהגרב באותה שקית מוצגים, וביום 26.8.18 השקית הועברה למטה הארצי על ידי שי אביטן (ת/53) והתקבלה על ידי סימה אברהמי (ת/54). ביום 27.8.18 נפתח תיק מוצג במעבדה הביולוגית (ת/59 ונ/3).

הגרב נבדקה במעבדה על ידי העדה סיגל ברליין, אשר הפיקה ממנה פרופיל גנטי זהה לזה שנלקח מהנאשם על ידי החוקר אדם לקר ונבדק במעבדת המאגר.

אני ער לכך שהמוצגים (הגרב והדגימה המבוקרת) לא הועברו לבדיקה במעבדה במטה הארצי מיד עם תפיסתם. אין ספק, כי רצוי להעביר מוצג לבדיקה מיד עם תפיסתו. עם זאת, מדובר על פער של ששה ימים בלבד, מיום 20.8.16 ועד יום 26.8.18. ואזכיר בהקשר זה, כי החוקרת עדי נאמן, אשר טפלה במוצג בפרק הזמן בו היה ביחידת החקירות, כלל לא נחקרה נגדית על עניין זה, אלא רק על פעולות חקירה שבצעה ביחס לאישום הראשון.

ממכלול העדויות עולה, כי המוצג נשמר באופן מסודר ובטוח כל הזמן, מרגע תפיסתו בזירה ועד בדיקתו במעבדה, בתוך שקית סגורה, חתומה וממוספרת. אפנה בהקשר זה לעדותה של סימה אברהמי, ממנה עולה בבירור, כי העדה וידאה

ששקית המוצגים התקבלה סגורה וחתומה, שאם לא כן לא היתה מקבלת את המוצג לבדיקה. דבריה של העדה מהימנים עלי, ומתיישבים עם השכל הישר ונסיון החיים.

מטרתה של שרשרת המוצג היא להבטיח כי מוצג שנבדק במעבדה הוא אותו מוצג שנתפס בזירה, ולא הוחלף או אבד בדרך, ונשמר באופן שערכו הראייתי לא נפגע. לאור מטרה זו אבחן את טענות ההגנה ביחס לכשלים שנפלו בשרשרת: ההגנה לא הצביעה על נתק בשרשרת המוצג ולא הציעה כל תרחיש המסביר כיצד הגרב הוחלפה באחרת או זוהמה, באופן שפוגם במשקלה הראייתי. אכן, ניתן היה להקפיד יותר על רישום הדו"חות, וניתן היה להעביר את המוצג למעבדה במועד סמוך יותר לתפיסתו. עם זאת, אין עולה מכך כי שרשרת המוצג ניתקה וכי לא ניתן להסתמך על המוצג.

פסיקה עקבית קובעת, כי לא כל ליקוי בשרשרת המוצג משמעו פסילת המוצג. ר' ע"פ 5928/99 גלדסון נ' מדינת ישראל, פסקה 12 לחוות דעתו של כב' הש' א. לוי:

"גם בהשגות כנגד 'שרשרת' הפעולות שקדמו לבדיקת הדנ"א, לא מצאתי ממש. אכן, נתגלו ליקויים בהליך הפיקוח על אותה ראייה, אולם מסקנתו של בית המשפט המחוזי היתה שלא נמצא כי: 'קיימת הסתברות מספקת לקיומה של אפשרות פוטנציאלית לטעות בתוצאות בדיקות ה-DNA כתוצאה מפגם בשרשרת הראיות. מהנימוקים שצינו ודווקא משום שתוצאות הבדיקה ההשוואתית של ה-DNA הראו על התאמה, נדמה שהסיכוי שהפגם בשרשרת הראיות פגע במהימנות התוצאות שהתקבלו הוא אפסי' (עמ' 6099). ממצא זה של בית המשפט המחוזי הוא ממצא שבעובדה, ולא מצאתי כי הוכחה בפנינו עילה לדחותו".

וכן ע"פ 987/02, מדינת ישראל נ' זביידה, שם נפסק:

"עם זאת לפי השיטה הנוהגת אצלנו, אין לומר כי פגמים בניהול חקירה - ובכלל זה ליקויים בסימון מוצגים ובתיעוד שרשרת העברתם - בהכרח יורדים לשורש ההליך המשפטי; יש לבחון קבילותה ומשקלה של כל ראיה על-פי מכלול נסיבות העניין, ובייחוד לפי סוג הפגמים, בהתחשב בשאלה אם היה בפגמים כדי לקפח הגנתו של הנאשם."

ר' גם את ע"פ 47163-04-17, אבו אלהווא, שם נקבע בנסיבות דומות מאוד:

10. באשר לפגם הנטען בשרשרת המוצג, בית המשפט קמא פרס בהכרעת הדין (בעמודים 3-4) את ממצאיו בסוגיה זו ובין היתר קיבל את עדותו של שוטר הזירה, אבו רזק, כי תפס ביום 31.1.16 את הסיגריה, הכניס אותה לשקית מוצגים מאובטחת ואטומה שסומנה במספר סידורי וסגר אותה. השקית נשמרה אצלו והועברה למחרת היום לחוקר דהאן. אותה שקית נשמרה באופן מסודר וביום 7.2.16 הועברה למז"פ במטה הארצי, הגיעה למעבדה הביולוגית והופק מן הסיגריה פרופיל גנטי זהה לזה של המערער. בית המשפט קיבל את ההסבר לכך שהמוצגים (הסיגריה והדגימה המבוקרת שנלקחה מהמערער) לא הועברו למז"פ מיד עם תפיסתם אלא במועד מאוחר יותר. לדבריו אף כי ייתכן שראוי היה להחיש את ההעברה, הרי עקב אילוצי החוקרים ואילוצים מערכתיים, אין במועד ההעברה כדי לפגום בשרשרת המוצג.

11. נוסף כי ת/9 (דוח תפיסת המוצגים) מציין את תפיסת בדל הסיגריה, את סימונו ואת מספר השקית שלתוכה הוכנס ואשר בסופה של הדרך הגיעה למעבדות מז"פ ומאחר שבית המשפט מצא לתת אמון בעדויותיהם של אבו רזק ושל דהאן ועל אף טענות ההגנה, לא מצאנו מקום לפקפק

ברצף העברת המוצגים. ייתכן שדוח ההעברה היה צריך להיות מפורט יותר, אולם די במה שצוין בת/8 ובת/9 כדי לבסס את שרשרת המוצג.

במיוחד דברים אמורים בשים לב לכך שמדובר בפריט לבוש, אשר הנאשם הכחיש כל קשר אליו. האפשרות שגרב של הנאשם מצאה בדרך פלא את דרכה לשקית מוצגים מאובטחת וחתומה, והתחלפה בגרב שנתפסה בזירה, מנותקת מהמציאות ולא ניתן לקבלה.

מכאן מתחייבת המסקנה העובדתית, כי הגרב שנבדקה במעבדה היא אותה הגרב שנתפסה בזירה.

דברים דומים אמורים גם בדגימה המבוקרת ("רפרנס") שנלקחה מהנאשם על ידי השוטר אדם לקר (ת/60). הדגימה נשמרה בשקית מוצגים חתומה שמספרה T0270860 מלקיחתה מהנאשם ועד שהגיעה למטה הארצי למעבדת המאגר ונבדקה שם, ואין כל בסיס לחשש כי הוחלפה באחרת.

לא ראיתי בסיס לטענה כי לא ברור לאיזו משתי הדגימות המבוקרות שנלקחו הנאשם הושווה ה-DNA שהופק מהגרב, שהרי ברור מת/3 כי ההשוואה היתה לדגימה שנלקחה על ידי אדם לקר והגיעה למעבדת המאגר בשקית T0270860 (ר' ת/60). מעבר לכך, אין לשאלה זו כל משמעות, שהרי דגימת ה-DNA של הנאשם שנלקחה לצורך חוות הדעת ת/2 (אישום ראשון) זהה לזו שנלקחה לצורך ת/3 (אישום שני). יתרה מכך, המצאותן של שתי דגימות מבוקרות של הנאשם מקטינה עוד יותר את החשש לתקלה כלשהי, שהרי ברור שאם היתה תקלה כלשהי בטיפול באחד המוצגים, הדבר היה עולה בהשוואה ביניהם.

אני ער לכך, שמעדות המומחית סיגל ברליין עלה, כי היא הסתמכה על עבודתם של עובדים נוספים במעבדה, ולא בצעה בעצמה את כל הפעולות - אך זו דרכה של עבודת מעבדה ואין בכך כל קושי. פסיקה עקבית קובעת, כי מקובל שמומחה מסתמך בעבודתו על אנשי צוות מעבדה ואין הדבר פוגע בקבילות חוות דעת המומחה או במשקלה. ר' סיכום ההלכה לענין זה, בע"פ 456/16, צ'ורני נ' מדינת ישראל, פסקה 16:

"כמו כן, שאלת קבילותן של עדויות מומחים, הנסמכות על עדויות מפי עובדים זוטרים הכפופים להם, גם היא נדונה לא פעם. בית המשפט הכיר בכך שבמצבים רבים עבודתם של מומחים מתבצעת בסיועם של גורמים אחרים הכפופים להם ופועלים על פי מקבץ מוגדר של נהלי עבודה ופרוצדורות ארגוניות. העובדה שמומחה המעיד בפני בית המשפט מסתייע בעבודתו בעזרתו של אדם אחר, הנמצא תחת פיקוחו הישיר וההדוק של המומחה ופועל בהתאם להנחיותיו, אינה הופכת את עדותו של המומחה לעדות שאינה קבילה רק מטעם זה. עם זאת, אין בכך כדי למנוע מההגנה להעלות טענות כנגד מרכיבי עדות המומחה ובתוך כך גם נגד פעולותיו של האדם בו נעזר המומחה (ע"פ 566/89 מרציאנו נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(4) 539 (1992); ע"פ 4117/06 מקייטן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (22.2.2010) (להלן: עניין מקייטן); ע"פ 5073/11 חנוכה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.11.2014); ע"פ 5928/99 גלדסון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.9.2005)). מכל מקום, חשש ספקולטיבי לקיומו של כשל בעבודתם של הכפופים למומחה, ללא בדל של תשתית ראייתית קונקרטית לכשל כאמור, אין בו כדי להפוך את עדותו של המומחה לבלתי קבילה. זאת להבדיל מחשש המבוסס ברמה שהיא מעבר להשערה גרידא, אשר יתכן שיעורר את הצורך בהעדת העובד הספציפי בתוך המעבדה (ראו עניין בן משה)."

עוד אומר, כי לא הוגשה חוות נגדית מטעם הנאשם לעניין השוואת ה-DNA, ועניין זה גורע עוד יותר ממשקל טענות

ההגנה ביחס לבדיקות ולשרשרת המוצג.

נפסק בהקשר זה, בדנ"פ 9903/03, מוראד אבו חמאד:

"העותר לא ניסה להשיג על אמינות ממצאיהם המדעיים של המומחים מטעם התביעה. כפועל יוצא מכך, לא הועמדה בפני ביהמ"ש כל מחלוקת מקצועית שבה היה עליו לפסוק. בנסיבות אלו רשאי היה להניח, כי בהליכי ביצוען של הבדיקות הגנטיות לא נפל פגם וכי ממצאיהן נכונים."

ואם בכל אלה לא די אזכיר, כי במהלך שמיעת העדויות, עיקר טענות הנאשם נגעו לשרשרת המוצג הנוגעת לאישום הראשון, וחלק הארי של חקירת המומחית הוקדש למוצג הנוגע לאישום זה - אשר הנאשם הודה בו בסופו של יום. לכל אורך שמיעת התיק, נושא שרשרת המוצג הנוגעת לאישום השני עלה רק בשולי חקירות העדים.

מכאן עולה המסקנה, כי הפרופיל הגנטי הדומיננטי שהופק מהגרם הזה לזה של הנאשם.

משמעות ההתאמה בין הפרופיל שהופק מהגרם והפרופיל הגנטי של הנאשם

מחוות דעתה של המומחית סיגל ברליין עולה, כי שכיחותו של הפרופיל הגנטי שהופק מהגרם בקרב האוכלוסיה הישראלית, היא אחד ליותר ממיליארד וההגנה לא חלקה על נתון זה. המשמעות היא, שההסתברות שלאדם אחר מלבד הנאשם יש את אותו פרופיל, קטנה יותר מאשר אחד למיליארד.

משמעותו של הנתון הסטטיסטי האמור היא שהמקור האפשרי היחיד ל DNA שנמצא בגרם הוא הנאשם. ר' למשל ע"פ 149/12, אלמליח, שם נקבע כי "די אם אומר, בכל הזהירות המתחייבת, כי דומה שאפיון גנטי תואם ברמת שכיחות של אחד למעלה ממיליארד מספיק לקביעת זהותו של אדם" (פסקה 32 לחוות דעתה של כב' הש' ארבל). וכן ר' ע"פ 5459/09, אדריאן שוורץ וע"פ 141/04, פלוני.

סיכום ביניים

מהאמור למעלה עולה, כי הוכח מעבר לספק שהנאשם נגע בגרם שנתפסה בזירת ההתפרצות והותיר עליה חומר גנטי.

משמעותה הראייתית של הגרם

מעדותה של המתלוננת עולה בבירור, כי קודם להתפרצות הגרם היתה בתוך המגירה בארון שבדירתה, שם אחסנה אותה לאחר שכובסה (מדובר בגרם חורפית, וההתפרצות היתה בחודש אוגוסט). לאחר ההתפרצות הגרם נתפסה במסדרון שמחוץ לדירה, והעדה שללה את האפשרות שהיא זו שהוציאה אותה. דברי המתלוננת נאמנים עלי, וניכר היה בה כי העידה על הארוע כפי שהתרחש, מבלי להוסיף או להחסיר. במיוחד דברים אמורים בשים לב לכך שאין למתלוננת על עניין בהליך או הכירות כלשהי עם הנאשם.

המסקנה המתחייבת מכך היא, כי הפורץ הוא שהוציא את הגרם מהמגירה תוך כדי ההתפרצות ואין לפני כל תרחיש אפשרי אחר, כיצד מצאה הגרם את דרכה אל מחוץ למגירה.

למעלה מהצורך אומר, כי ההשערה שהעלתה ב"כ המאשימה בסיכומיה, שהפורץ השתמש בגרם על מנת לא להשאיר

טביעות אצבע, אמנם לא נתמכה בראיות, אך הגיונה עמה. מכל מקום, מטרת הוצאת הגרב מהארון אינה רלוונטית להכרעה, שכן די בקביעה שהפורץ הוציא את הגרב מהמגירה כדי לבסס את הקשר בין הנאשם לארוע.

אני ער לכך שמדובר בחפץ נייד, אשר לכאורה DNA של הנאשם יכול היה להגיע אליו גם קודם להתפרצות - אך לאור העובדה שמן הראיות עולה בבירור כי הגרב היתה בארון לפני ההתפרצות, ובהעדר כל הסבר, דחוק, מאולץ ורחוק ככל שיהיה, כיצד DNA של הנאשם נמצא על גרב, השייכת לאשה שאינו מכיר, המתגוררת במקום שאין לו כל קשר אליו ושהכחיש כי אי פעם היה בו, עולה מסקנה אפשרית אחת ויחידה, כי הנאשם התפרץ לדירה והשאיר DNA על הגרב במהלך ההתפרצות.

אני ער לכך, שמחוות הדעת ת/3 עולה, כי נמצא בגרב גם פרופיל נוסף, אשר לא זוהה. לא ראיתי כי נתון זה משנה את המסקנה בדבר הקשר של הנאשם להתפרצות. לכל היותר יכול לעלות מכך, כי הנאשם לא פעל לבדו (למרות שההסבר הסביר יותר הוא, כי הפרופיל הנוסף הוא של המתלוננת או אחד מדיירי הבית).

לאור האמור למעלה, על הנאשם לסתור את המסקנה שקמה נגדו, או לכל הפחות לטעת ספק באפשרות כי הוא שהתפרץ לדירה.

עדות הנאשם

הנאשם בעדותו לא הציע כל הסבר למארג הראייתי הקיים לחובתו, ועדותו התאפיינה בעיקר בהכחשות כלליות. הנאשם הרחיק עצמו כליל מהזירה והכחיש כל הכירות עם הדירה וסביבתה או קשר עם מי מדיירי הבנין.

האפשרות שהעלה הנאשם, כי המתלוננת שקרה ואין מדובר בגרב שלה אינה מתיישבת עם התרשמותי מהעדה, והנאשם לא הציע שום הסבר למה תשקר המתלוננת בנקודה זו, שאין לה כל משמעות מבחינתה. גם ההסבר שהציע הנאשם, כאילו השוטרים "שתלו" את המוצג, לא נתמך בבדל ראיה.

אוסף על כך, כי בהודעה ת/50, סרב הנאשם לענות לשאלות שונות של החוקר, דבר הגורע עוד יותר ממשקל עדותו.

לאור אלה, ובעיקר על סמך התרשמותי מהנאשם בעת שהעיד, לא ראיתי לתת לדבריו כל משקל.

DNA כראיה יחידה

נטען, כי יש קושי להסתמך על DNA כראיה יחידה וניתן לעשות כן רק במקרים חריגים. לא מצאתי ממש בטענה. כיום, שימוש ראייתי ב DNA אינו שנוי בכל מחלוקת, ופסיקה עקבית מכירה בכך שניתן לבסס עליו הרשעה, גם כראיה יחידה. ר' למשל ע"פ 47163-04-17, אבו אלהווא, שם נפסק:

7. הלכה מושרשת כיום היא כי במקרים המתאימים ניתן להרשיע אדם בביצועה של עבירה על סמך ראיית D.N.A. שנמצאה בזירת העבירה, ללא צורך בראיות נוספות. הראיה האמורה היא ראיה נסיבתית הממקמת את המערער בזירה ובאין הסבר סביר אחר להימצאות הראיה בזירה, ניתן לבסס עליה את ההרשעה בביצוע העבירה.

וכן ר' ע"פ 14407-05-17, אלעד, שם נאמרו דברים דומים.

ניתן אף להשוות בין המצאות DNA של הנאשם בזירה, ובין גילוי טביעות אצבע שלו במקום. ר' למשל בהקשר זה ע"פ 4471/03, קריספין:

"הלכה פסוקה היא כי די במציאת טביעת אצבע של נאשם, בהעדר הסבר הגיוני מטעמו, כדי להרשיעו בביצוע עבירה שבוצעה באותו מקום או באמצעות החפץ שעליו נמצאה טביעת האצבע."

אני ער לאמור בע"פ 149/12, אלמליח, שם נפסק כי הרשעה על סמך DNA כראיה יחידה אינה דבר של מה בכך, ו"עליה להיעשות בזהירות מרבית ואף ביד רועדת, נוכח העובדה שכל כובד המשקל מוטל על ראיה אחת ויחידה" (פסקה 30 לחוות דעתה של כב' הש' ע. ארבל) - אך גם על פי אמת מידה מחמירה זו, לא מצאתי קושי להתבסס על ראיית ה DNA במקרה זה.

אזהרה עצמית ומשקלו של האישום הראשון

מעדות הנאשם עלה, כי הוא עברין מועד, ושוחרר ממאסר ממושך זמן קצר קודם להתפרצויות, והוא הנאשם אף הודה בביצוע העבירות המיוחסות לו באישום הראשון. עוד עלה מעדותו, כי בעברו התפרץ לדירות וגנב רכוש על מנת לממן צריכת סמים.

בניתוח הראיות הזהרתי את עצמי שלא לזקוף את עברו הפלילי של הנאשם או את עובדות האישום הראשון לחובתו, למרות שמדובר בעבירות מאותו התחום, שהרי חזקת החפות עומדת לו.

מנגד, התקשיתי לתת משקל לטענת ב"כ הנאשם, כי הנאשם נוהג להודות בעבירות אותן ביצע, ועל כן יש לתת משקל ממשי לכפירתו במיוחס לו. התקשיתי גם לתת משקל לכך שכאשר נחקר הנאשם, הוא הכחיש את המיוחס לו באישום הראשון בלשון רפה יותר מאשר הכחיש את המיוחס לו באישום השני.

בדיונים לפני הנאשם כפר כפירה כללית וגורפת במיוחס לו באישום הראשון עד למועד עדותו, למרות שאותו אישום היה מבוסס על DNA שלו שנמצא על מצלמת אבטחה, צילום ברור שלו בזירת העבירה והודאה לפני שלושה שוטרים. משכך, ולאור התרשמותי מהנאשם, אני רחוק מהסברה שהודאתו באישום הראשון בפתח פרשת ההגנה מלמדת על כנותו או על היותו איש אמת, ואין בה כדי לשוות בדל של מהימנות להכחשתו את המיוחס לו באישום השני.

וכדי לשוות לדברי הנאשם והחרטה שהביע ביחס לאישום הראשון את משקלם הראוי אעיר, כי בעדותו לפני טען שלא גנב דבר באותן התפרצויות (ע' 75, ש' 16 לפרוטוקול), למרות שבכתב האישום בו הודה נאמר שגנב מאחד המשרדים מחשב נייד (ור' ת/15, הודעתו של בעל אחד המשרדים).

טענות הגנה נוספות

נטען, כי היה על המשטרה לחקור את השליח מהאטליז, לגביו העידה עדת ההגנה גב' גילה דיליאן, בתם של בני הזוג בהם טפלה המתלוננת, שכן לשיטת ב"כ הנאשם הוא שגנב את מפתח דירתה של המתלוננת מדירתם של בני הזוג.

לא ראיתי ממש בטענה. מעדות המתלוננת עולה, כי היא אינה בטוחה שנעלה את דלת דירתה כאשר יצאה. כמו כן, מעדות השוטרת זוהר עולה שדלת מרפסת הדירה היתה פתוחה וניתן לטפס אליה מבחוץ. משכך, לא ברור באיזה אופן נכנס הפורץ לדירה והאם השתמש במפתח של המתלוננת.

מעבר לכך, עדת ההגנן ג' דה דיליאן שללה את האפשרות שהשליח נכנס לדירה וגנב את המפתח, והתקשיתי להבין מדוע טענה ב"כ הנאשם כנגד דברים שאמרה העדה מטעמה.

סיכום

מהראיות הנוגעות לאישום השני עולה מסקנה אפשרית אחת ויחידה, והיא שהנאשם התפרץ לדירתה של המתלוננת וגנב ממנה תכשיטים וכסף מזומן. הנאשם לא סתר מסקנה זו ואף לא נטע בה כל ספק. לפיכך מרשיע את הנאשם בעבירות של התפרצות לדירה מגורים וגניבה.

כמו כן מרשיע את הנאשם על פי הודאתו בעבירות המיוחסות לו באישום הראשון, עבירה אחת של פריצה לבנין וגניבה, שתי עבירות של פריצה לבנין, מספר עבירות של נסיון פריצה לבנין ושלוש עבירות של היזק לרכוש.

ניתנה היום, כ"א אייר תשע"ט, 26 מאי 2019, במעמד הצדדים.